

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/75/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112203401
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112203401.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu Fond na podporu vzdelávania, Panenská 29, Bratislava, IČO: 47 245 531, právne zastúpeného AENEA Legal s.r.o., Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným v 1. rade R. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/XX, N., v 2. rade R. A., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXX/XX, N., o zaplatenie 1.351,72 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 14C 132/2012-46 zo dňa 22. 5. 2013 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. N e p r i p ú ť a sa zmena návrhu.
- II. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.
- III. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

V predmetnej veci sa žalobca domáha vrátenia pôžičky (1327,76 Eur) na základe zmluvy z 23.10.2009 v rámci zákonom zriadeného študentského pôžičkového fondu. Žalovaný 1. vrátil len 146 Eur.

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozhodol tak, že:

„žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi sumu 1.210,71 EUR a

- 4%-tný ročný úrok zo sumy 1.327,76 EUR od 26.6.2010 do 27.1.2012,

- 4%-tný ročný úrok zo sumy 1.181,76 EUR od 28.1.2012 do zaplatenia,

- 9%-tný ročný úrok z omeškania zo sumy 1.198,92 EUR od 28.1.2012 do zaplatenia

tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného do výšky poskytnutého plnenia, a to v mesačných splátkach po 300 EUR, splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia,

v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a,

žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n í nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 211,45 EUR, z toho trovy právneho zastúpenia v sume 148,16 EUR a iné trovy (súdny poplatok) v sume 63,29 EUR, na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade bola platne uzavretá zmluva o pôžičke, ktorej splnenie bolo zabezpečené ručiteľským záväzkom žalovanej v 2. rade.

Žalovaný v 1. rade, napriek viacerým výzvam zo strany žalobcu, nesplnil svoju povinnosť vrátiť pôžičku. Zo samotnej žaloby vyplýva, že žalovaný v 1. rade sa k dátumu 26.6.2010 dostal do omeškania so splatením viac ako dvoch splátok (splátky za mesiace 4,5,6 roku 2010) a celý dlh sa stal k tomuto dátumu splatný.

Zo žaloby zároveň vyplýva, že k 27.1.2012 predstavovala dlžná suma poskytnutej pôžičky vrátane príslušenstva a poplatkov sumu 1.351,72 EUR, z toho istina pôžičky 1.327,76 EUR, poplatky 75 EUR, 4%-tný zmluvný úrok sumu 94,96 EUR a uhradené splátky 146 EUR.

Zo žaloby na druhej strane nevyplýva ako žalobca dospel k záveru, že poplatky predstavujú 75 EUR a ani to, za aké obdobie vypočítaval 4%-tný zmluvný úrok. Z prehľadu poplatkov (č.l. 16 spisu) však vyplýva aké poplatky a v akej výške boli žalobcovi účtované. Keďže samotný žalobca zosplatnil predmetnú pôžičku k 26.6.2010, môže od žalovaných žiadať iba poplatky a poistné do tohto obdobia, teda poplatky, ktoré sú v prehľade označené ako poplatky do 30.6.2010, pričom poistné predstavuje celkovú sumu 4,46 EUR a ďalšie poplatky (za vypracovanie zmluvy o pôžičke, poštovné, výpisy z účtu, dohoda o splátkach a poplatok za vedenie účtu) predstavujú celkovo sumu 12,70 EUR.

Preto súd priznal žalobcovi poplatky a poistné iba v tejto výške a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keďže žalobca zosplatnil úver a podľa názoru súdu mu z tohto dôvodu nepatria poplatky za poistné, za vedenie účtu, resp. ani žiadne ďalšie poplatky, ktoré si žalobca účtoval po zosplatnení pôžičky.

Keďže súd nemal preukázané, aby žalovaní uhradili istinu v sume 1.327,76 EUR, zaviazal žalovaných na zaplatenie tejto sumy, ako aj poplatkov a poistného v celkovej sume 17,16 EUR (4,46 EUR + 12,70 EUR) a kapitalizovaného úroku do 26.6.2010 v sume 11,79 EUR, pričom zohľadnil žalovaným uhradenú sumu 146 EUR, teda žalobcovi priznal sumu 1.210,71 EUR (1.327,76 + 17,16 + 11,79 - 146 EUR), pričom nesplatenú istinu v sume 1.327,76 EUR priznal žalobcovi spolu so 4%-tným úrokom od dátumu kedy došlo k okamžitému zosplatneniu pôžičky, t.j. od 26.6.2010 do 27.1.2012, kedy už nepochybne bola uhradená suma 146 EUR (žalobca vôbec presne neuviedol, kedy došlo k úhrade tejto sumy) a od 28.1.2012 priznal úrok zo sumy 1.181,76 EUR, keďže zohľadnil platbu 146 EUR, ktorú podľa ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítal na úhradu istiny. Úroky z omeškania priznal zo sumy zostatku istiny vo výške 1.181,76 EUR a priznaných poplatkov vo výške 17,16 EUR, t.j. sumy 1.198,92 EUR. Priznal taktiež príslušný zákonný úrok z omeškania v súlade s návrhom žalobcu od 28.1.2012 do zaplatenia, pričom v prevyšujúcej časti nad takto priznané nároky, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Žalovaná v 2. rade bola zaviazaná plniť na základe svojho ručiteľského záväzku. Žalobca má právo na zaplatenie dlžnej sumy tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného.

Vzhľadom na žiadosť žalovanej v 2. rade o splatenie dlhu v splátkach, súd prvého stupňa s poukazom na výšku priznanej sumy umožnil žalovaným splatenie dlhu v splátkach po 300 EUR mesačne s poukazom na vyjadrenie samotnej žalovanej v 2. rade, ktorá uviedla, že je si vedomá svojej povinnosti z titulu ručenia a preto sa dlh bude snažiť splatiť, avšak v primeraných splátkach, keďže jej príjmové možnosti jej neumožňujú splatiť dlh naraz.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, zmeniť napadnutý rozsudok. V odvolaní uviedol, že žalovaný v 1. rade mal začať pôžičku splácať v mesiaci apríl 2010 (odôvodnenie vyplýva z návrhu na začatie konania), avšak hneď s prvou splátkou a následne ďalšími dvoma splátkami sa dostal do omeškania a celá pôžička sa stala splatnou. Od začiatku momentu splácania dlhu bol dlžník v omeškaní s uhrádzaním splátok. S poukazom na uvedené bol žalobca oprávnený od začiatku obdobia splácania dlhu (apríl 2010) účtovať 4% zmluvný úrok.

Odvolateľ záver súdu prvého stupňa o tom, že po zosplatnení pôžičky nemá právo účtovať úroky, poplatky a náhrady, považuje za nesprávny, nakoľko v zmysle zmluvy o pôžičke má veriteľ počas splácania pôžičky právo uplatňovať si voči dlžníkovi (žalovanému v 1. rade) úrok vo výške 3%, prípadne zvýšený úrok vo výške 4%. Pôžička do dnešného dňa nebola splatená v celom rozsahu a zároveň má veriteľ právo pripisovať všetky poplatky a náhrady k istine v zmysle Sadzobníka poplatkov a náhrad, platného v čase ich spoplatňovania. Dlžník sa podľa zmluvy zaväzuje úroky, poplatky a náhrady účtované na ľarchu jeho účtu zaplatiť, veriteľ k istine pripisuje úroky, poplatky a náhrady podľa platného Sadzobníka poplatkov a náhrad. Žalobca má za to, že veriteľ má nárok na príslušenstvo pôžičky až do dňa jej zaplatenia v celom rozsahu. Žalobca v predmetnom konaní zaplatil súdny poplatok vo výške 81,00 Eur v kolkových známkach a súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu súdneho poplatku iba vo výške 63,29 Eur. O zvyšnej časti zaplateného súdneho poplatku súd prvého stupňa nerozhodol. Na základe uvedeného si žalobca uplatnil aj trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 95,02 Eur.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Prvostupňový súd vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Prvostupňový súd v podstate priznal celý uplatnený nárok vrátane úrokov, poplatkov a náhrad vzniknutých do zosplatnenia pôžičky (de fault). Súd priznal aj úroky z omeškania až do splatenia celej pôžičky. Prvostupňový súd nepriznal len poplatky a náhrady, ktoré podľa žalobcu mali vzniknúť po zosplatnení pôžičky. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že po zosplatnení celého dlhu žalobcovi už nevznikol nárok na ďalšie poplatky a náhrady. V tomto smere v konaní žalobca neuviedol žiadne rozumné tvrdenia o existencii skutočného plnenia (osobitnej služby), za ktoré by mal žalovaný v 1. rade právny dôvod platiť poplatky a náhrady po zosplatnení úveru.

Zákonodarca neskoršou právnou úpravou dokonca zakázal poplatok za vedenie úverového účtu uplatňovať v podobe ako bol pôvodne schválený (§ 17 ods. 16 zákona č. 396/2012 Z.z.). Odvolaciemu súdu však už neprichodí nijako prehodnocovať priznaný poplatok za vedenie úverového účtu do zosplatnenia úveru, pretože žalovaný odvolanie nepodal a suspenzívny odkladný účinok odvolania sa tak dotýka len zamietavého výroku rozsudku (§ 206 O.s.p.).

Podľa § 17 ods. 16 zákona č. 396/2012 Z. z. Fondu sa zakazuje požadovať od dlžníka fondu úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu pôžičky alebo účtu, alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedená pôžička a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia pôžičky; to neplatí, ak ide o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou poskytnutia pôžičky a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas dlžníka fondu.

Podľa § 95 ods. 2 O.s.p. súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na

konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

Pokiaľ žalobca navrhol zmenu žaloby o poplatok za vedenie úverového účtu v jeho novej zákonnej konštrukcii, odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní neboli splnené podmienky na pripustenie zmeny žaloby. Výsledky doterajšieho konania nedávajú podklad na rozhodnutie o zmenenom návrhu (§ 95 O.s.p.). V doterajšom konaní sa totiž nijako nezisťovala otázka skutočného plnenia za poplatok za vedenie úverového účtu (aké plnenie či službu dostáva v skutočnosti spotrebiteľ za tento poplatok a či je prípadné plnenie v jeho záujme).

Zmena žaloby nebola pripustená. Otázkou skutočného je nutné skúmať z materiálneho hľadiska a vôbec nejde o jednoduchú právnu záležitosť. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu odvolací súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Skalica sp. zn. 1C 45/2012 zo dňa 12.7.2012, v zmysle ktorého cit: „Podmienka dohodnutá v čl. I. zmluvy, kedy je dlžník povinný platiť poplatok za poskytnutie úveru, za vedenie úverového účtu je neprijateľnou podmienkou, keď poplatok za vedenie účtu nemá povahu odplaty za konkrétnu zmluvnú službu poskytovanú banku, a preto nepredstavuje dojednanie týkajúce sa ceny. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplatnú službu banky klientovi, ale naopak slúži výhradne záujmom banky. Poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou podmienkou a neprijateľným zaťažením spotrebiteľa, keď banka má banka poskytovanie úverov v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nepredstavuje žiadne skutočné protiplnenie poskytované spotrebiteľovi. (Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenburgu z 21. júna 2006 č.k. 7U 17/06).“

Rovnako odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co 27/2013, 10Co 325/2014 zo dňa 13.8.2014 cit: „V tomto prípade potom odvolací súd má jednak za to, že u podraďovania zmluvných podmienok pod režim ust. § 53 ods. 1 vety druhej O. z. a posudzovania toho, či sa týkajú hlavného predmetu plnenia, je namieste skôr reštriktívnejší (zuzujúci) výklad, keďže len ten zamedzí tomu, aby sa spod režimu zvýšenej ochrany normami spotrebiteľského práva vymaňovali aj podmienky, ktorých súvis s hlavným predmetom plnenia možno vybadať len vo všeobecnej rovine a ktoré často slúžia len organizačnému zabezpečeniu podnikateľskej činnosti toho, kto do zmluvného vzťahu so spotrebiteľom vstupuje, okrem toho však je tu nezanedbateľný tiež rozmer problému akcentovaný už súdom prvého stupňa, ktorým je to, že i pri posudzovaní následnej otázky prijateľnosti zmluvnej podmienky je takpovediac kľúčovým to, či konkrétne dojednanie predstavuje prínos pre obe strany spotrebiteľského vzťahu.“

Korektné odpovede na obe takéto otázky mali povahu tzv. spojených nádob a prvá musela znieť tak, že podmienka spočívajúca v dojednaní práva banky (a povinnosti klienta) na poplatok za správu úveru sa hlavného predmetu plnenia vo vyššie opisovanom ponímaní priamo netýka, pretože hlavným predmetom plnenia je tu poskytnutie úveru (zo strany banky) a jeho splácanie (zo strany klienta), vedenie evidencie o priebehu čerpania a splácania úveru je logickou súčasťou podnikateľskej činnosti na poli bankovníctva, zahrnutelnou do odplaty za poskytnutie disponibilných finančných prostriedkov veriteľa dlžníkovi (rozumej do úrokov majúcich zohľadniť i tu diskutované obslužné činnosti bez toho, aby tieto bolo treba honorovať osobitne a tým zvyšovať celkovú cenu požičiavaných peňazí) a ak sa má hlavného predmetu plnenia týkať poplatok za správu úveru, bude sa ho týkať prakticky každá podmienka súvisiaca s tým, že tu ide o úver (ktorý príliš široký výklad ale zjavne je v rozpore s účelom úpravy, ktorým je zabezpečenie čo najväčšej možnej ochrany spotrebiteľa). Odpoveď na druhú otázku potom v zhode so súdom prvého stupňa (nech aj týmto argumentujúcim bez priameho odvolania sa na tuzemské právo) bolo možné sformulovať tak, že kritériu prijateľnosti podmienky a rovnovážnosti práv a povinností strán spotrebiteľského vzťahu nezodpovedá podmienka o poplatku, ktorý nemá pre spotrebiteľa žiaden preukázateľný prínos a za ktorý sa mu nedostáva žiadneho protiplnenia, ale takéto podmienka slúži výlučne záujmu zmluvného partnera spotrebiteľa na maximalizácii zisku spojeného s existenciou zmluvného vzťahu.“

K poplatkom a skutočnému plneniu súd vyjadril názor v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 34/2014 zo dňa 15.1.2015 v bodoch 34-38 cit.:

„39. Žalovaný v odvolaní obhajuje jednotlivé poplatky a spochybňuje teóriu skutočného plnenia pre spotrebiteľa, ktorú spomína prvostupňový súd. Odvolací súd nepovažuje za potrebné zaoberať sa neprijateľnosťou jednotlivých poplatkov, u ktorých odvolací súd uznáva odvolateľovi, že sú gramaticky čitateľné, a preto ani zaoberať sa teóriou tzv. skutočného plnenia. Odvolací súd odvolateľovi pripomína predovšetkým rozsudok SD C-143/13 vo veci Matei B. proti SC Volksbank România SA cit.: „Totiž, stále s výhradou overenia týmto súdom, niektoré okolnosti v spise zrejme naznačujú, že predmet sporu vo veci samej sa netýka primeranosti medzi výškou tohto poplatku a akýmkoľvek plnením poskytnutým veriteľom, keďže sa tvrdí, že neposkytuje nijaké skutočné plnenie, ktoré by mohlo predstavovať protihodnotu tohto poplatku, takže otázka primeranosti tohto poplatku nemôže vzniknúť (pozri analogicky rozsudok Kásler a Káslerné Rábai, EU:C:2014:282, bod 58). Naopak, okolnosti v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nasvedčujú tomu, že spor vo veci samej sa zameriava na otázku dôvodov, ktoré dotknuté podmienky odôvodňujú a osobitne na otázku, či tieto podmienky musia byť, čo sa týka skutočnosti, že spotrebiteľovi ukladajú povinnosť zaplata vysokého poplatku, ktorý má zabezpečiť splatenie úveru, zatiaľ čo sa tvrdí, že toto riziko je už zabezpečené hypotékou a že banka výmenou za tento poplatok neposkytuje spotrebiteľovi skutočnú službu výhradne v jeho záujme, považované za nekalé v zmysle článku 3 smernice 93/13.“a tiež rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7U 17/06: „Poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovo-knižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné. Sporiteľni bol súdom uložený zákaz používať zmluvné podmienky a prijímať plnenia z poplatkov za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovo-knižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov spotrebiteľa a upomienky. Vrchný krajinský súd s poukazom na Občiansky zákonník rozhodol, že neprimerané znevýhodnenie spotrebiteľa je dané nielen vtedy, ak je zmluvná podmienka nejasná a nezrozumiteľná, ale aj v prípade, ak je zmluvná podmienka nezlučiteľná s podstatnými princípmi (ratio legis) právnej úpravy, od ktorej sa odchyľuje alebo ak podstatné práva a povinnosti vychádzajúce z povahy zmluvy obmedzuje tak, že je ohrozené dosiahnutie účelu spotrebiteľskej zmluvy. Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy. Aplikáciou najneprijateľnejšieho výkladu posudzovanej zmluvnej podmienky súd dospel k záveru, že poplatok za vydanie náhradnej platobnej karty (15 eur) je neprijateľný, keďže zmluvná podmienka je nejasná a nevylučuje vyrubenie poplatku spotrebiteľovi aj vtedy, keď dôvody vyrubenia nastanú na strane sporiteľne. Poplatok za vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovo-knižnej forme je v rozpore s ratio legis právnej úpravy, keďže spotrebiteľ by mal znášať iba skutočné náklady za kvitanciu a nie aj poplatok za jej vystavenie. Na poplatok za vystavenie kvitancie, navyše v paušálne odstupňovanej výške (1 ‰ z hodnoty zapísaného práva) s minimálnou a maximálnou výškou, nemá sporiteľňa nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za úver. Súd k uvedenému poplatku poznamenal, že poplatok za výkony spojené s vystavením kvitancie v predpísanej pozemkovo-knižnej forme sleduje v prevažnej miere overenie predpokladov pre jej vydanie, ktorých preverenie nie je v záujme spotrebiteľa, ale práve naopak sporiteľne. Poplatok tak nemá ani rozumný ekonomický základ, ktorý by opodstatňoval jeho znášanie spotrebiteľom. Pri aplikácii najneprijateľnejšieho výkladu nemôže v teste prijateľnosti zmluvných podmienok obstať ani poplatok za skúmanie a preverovanie pomerov spotrebiteľa (10 eur), keďže tento pokrýva aktivity sporiteľne napríklad pri preverovaní pohybov na účte v súvislosti so vznesenými požiadavkami spotrebiteľa na vrátenie neoprávnene zrazených poplatkov a ani podľa zákona za takéto úkony sporiteľni odplata nepatrí. Súd posúdil ako neprijateľné aj poplatky za upomienku zasielanú spotrebiteľovi (13 eur), na ktoré niet zákonného nároku, a ktoré sporiteľni nemôžu patriť v prípade, keď si táto uplatňuje paušálnu náhradu ujmy za omeškanie. Vrchný krajinský súd sa vysporiadal aj s preukázaním hrozby uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok, ktorej nedostatok vytýkala sporiteľňa. Súd judikoval, že ani sporiteľňou, po predchádzajúcej výzve spolku na ochranu spotrebiteľa, e-mailom avizovaná zmena sporných zmluvných podmienok, nič nemení na pretrvávaní hrozby opakovaného použitia neprijateľných zmluvných klauzúl. Hrozba opakovaného použitia neprijateľných zmluvných klauzúl nemôže byť spochybnená ani z dôvodu, že sporiteľňa je verejnoprávnou úverovou inštitúciou.“...

Aj uvedené rozhodnutia indikujú, že otázka skutočného plnenia je nie ľahkou skutkovou a právnou otázkou, na ktorej skúmanie doterajší skutkový stav nedáva na účely pripustenia zmeny žaloby takmer žiadny podklad.

Vzhľadom na rozsah predmetu odvolacieho konania (poplatky a náklady vzniknuté po zosplatnení, najmä poplatok za vedenie úverového účtu s jeho pôvodnou konštrukciou) bol zákonodarcom zakázaný, a preto neexistoval právny dôvod ho žalobcovi priznať a zmena žaloby sa nepripustila.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý zohľadňuje pomer úspechu a neúspechu (§ 142 ods. 2 O.s.p.; aj pri náhrade súdneho poplatku) ako vecne správny (§ 219 O.s.p.).

V odvolacom konaní úspešným žalovaným trovy nevznikli, a preto ich náhrada priznaná nebola (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.